

טוֹטוֹם

עלון קיבוץ בית-השיטה

מזל טוב לבית-השיטה בת 83

והיית
אך
שמה!

ביום הולדתה ה-83 של בית-השיטה נסתכל בגאווה על קיבוצנו, שנבנה מאמונה של קבוצת חברים קטנה ליד המעיין, ועד היום מתמיד בהתחדשותו, בצמיחה וקליטת משפחות חדשות. אני מאחל לכולנו שנדע לצעוד קדימה באותם בכוחות מחודשים, על בסיס מורשת העבר. נתמיד בפיתוח ושגשוג בניית ביתנו השייך לכולנו. חג שמח!

אסף הגלעדי, מנהל הקהילה

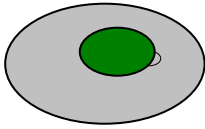
ה"י, הגענו לעולם!

אנחנו תינוקות של שנת תשע"א
צילמה: כרמית אונר, האחת והיחידה!

ילדינו מברכים את בית-השיטה

ביום הולדתה ה-83

* נועם דובב:

מזל טוב לבית-השיטה, שיהיה כיף במתנ"ס, שכולם יהיו בריאים, שהקיבוץ יגדל יפרח ויהיה שוב בית-ספר מקומי בקיבוץ.

* נועם היינמן:

אני מתרגשת לכבוד יום הולדתה של בית-השיטה, כי זה המקום הכי אהוב עלי, כי יש פה הרבה חברים, משק-חי ועוד הרבה דברים. זה המקום הכי טוב בעולם! אני מאחלת שיקפידו להשקות את השיחים והעצים, שנהייה קיבוץ גדול, שישפצו את בריכת השחייה. בכיתה שלי עשו הצבעה על השאלה: "איזה קיבוץ הכי אהוב?" ובית-השיטה זכתה!

* איל גלבע:

שבית-השיטה תמשיך לגדול ולהתפתח, שיהיו בה יותר אנשים, שימשיכו לטפל בכל השכונות, ושיעשו עוד גיוסים, כדי שהקיבוץ יהיה מטופח. שאנשים בה יהיו שמחים ושלא יריבו. שימשיכו לעשות עוד ילדים, כדי שהקיבוץ יגדל, ונהייה קיבוץ מגובש יפה. הייתי רוצה שיהיה אצלנו חדר-אוכל.

* שירה אדר:

שנמשיך להיות קיבוץ טוב, שפשוט יהיה נעים לחיות בו. יש פה הכול. שתהייה לנו שנה טובה, ושימשיך כך.

* זיו אונר:

לקיבוץ מזל טוב ליום הולדתך ה-83. אתה קיבוץ גדול, גם בגיל וגם בגודל. אני מאחלת שיהיה לנו גן משחקים יפה יותר ונקי יותר (שהילדים ידאגו לזה!).

* רם דיקשטיין:

שהקיבוץ יפתח מתקני ספורט, ושיהיה חדר מחשבים. שבית-השיטה תגדל ויהיו בה הרבה אנשים. אני אוהב את השקט ואת האוויר פה.

* לי דורנינגטון:

שתהייה שנה טובה ושלווה. טוב שקיים כאן 'בית הפז', כי ככה אפשר לעזור אנשים. הייתי רוצה שיהיו פה יותר חנויות, ושיהיו תורנויות לניקיון אולם הספורט, כדי שהילדים יוכלו לשחק וליהנות ממנו.

* טל פיאטקה:

מזל טוב! שבית-השיטה תישאר עוד הרבה זמן, ושרק תשתפר בכמות האנשים והבתים. שלא ילכלכו, וישמרו על הניקיון. כיף בבית-השיטה!!

* דניאל בר:

מזל טוב לבית-השיטה, שתמשיכי להיות טובה בהכול, כמו שאת. לא חסר פה כלום!

אוכלוסיית בית-השיטה בתשע"ב

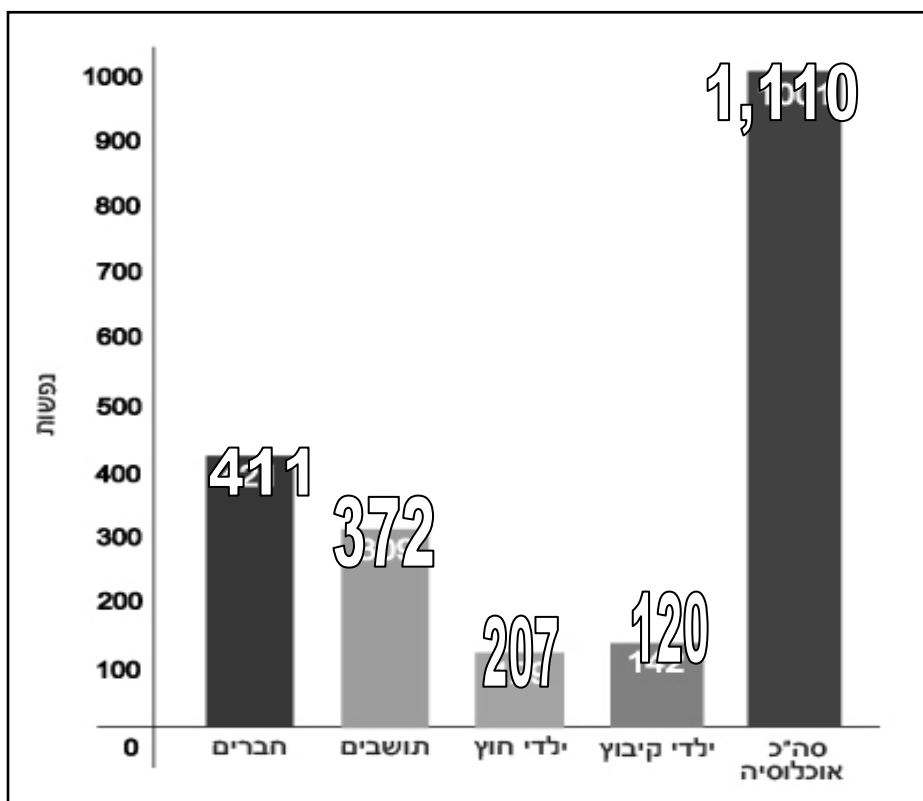
נכון לחודש יולי 2011

מס'	תאריך	שנה	חברים ומועמדים	תושבים וזמניים	ילדי תושבים	ילדי קבוץ ומסלול בנים	סה"כ אוכלוסייה
1	31.8.2011	תשע"ב	411	372	207	120	1,110
2	31.8.2009	תש"ע	421	359	139	108	1,027
3	31.12.1985	שנת השיא!	742	183	29	431	1,385

משנת 1973 עד שנת 2002, במשך 30 שנה, הייתה אוכלוסיות בית-השיטה מעל 1,000 נפש. מאז, במשך 7 שנים רצופות, התחלנו לרדת אל מתחת ל-1,000. עכשיו חזרנו שוב אל גודלנו הקודם. זאת בזכות התושבים וילדיהם שמספרם גדל מ-311 נפש בשנת 1999, ל-579 נפש השנה, גידול של 86%, שהוא גם גידול כפול ויותר במספר התושבים וילדיהם, לעומת שנת השיא של בית-השיטה ב-1985. אז היו איתנו רק 212 תושבים מתוך אוכלוסיה כוללת של 1,385 נפש. מספר החברים בשנת 1985 היה 742, והיום רק 411 חברים. מגמה זו של קיטון מספר החברים וילדיהם, וגידול מספר התושבים וילדיהם, תימשך גם בשנים הבאות, בהן תתייצב בית-השיטה כקיבוץ גדול, כפי שהיה בעבר, עם קהילה מגוונת ומתפתחת דמוגרפית וכלכלית.

(הנתונים נלקחו מתוך אתר בית-השיטה והנהלת החשבונות. יש להסתכל על המספרים העליונים).

חגי ב.ג.

לא לקמץ בחיזכים

ברכה לראש-השנה תשע"ב

סמדר גלבו

כולנו **חברים** איש לרעהו, וכולנו **תושבי** המקום, מנקודה זו אני יוצאת ומאחלת לעצמנו, שנניח להגדרות, שנסתכל על כל אדם באשר הוא, שניקח ממנו לעצמנו, את הטוב ביותר, ונתמקד בדברים החשובים באמת: אנו בונים יחד קהילה, שמטרתה הראשונה זו תחושת **היחד**, האכפתיות ויכולת הנתונה מעצמד למען מקום שוקק חיים. במקביל, להבדיל מ'הקיבוץ של פעם' כל פרט בקהילה חי את חייו כראות עיניו למען ולמען משפחתו. זו מהות השינוי, שאנו חלק בלתי-נפרד ממנו, אשר הביא למקום הזה משפחות צעירות רבות - חיי פרט לצד חיי קהילה עשירים, ילדים ושמחת חיים. אני מאחלת לנו, כקהילה, שהתרבות, החינוך והעזרה ההדדית יהיו תמיד **נר לרגלינו**, שגם בימים קשים יותר או טובים פחות, נזכור כי אלה הם הערכים שבזכותם הלב מתמלא והקהילה מתחזקת. שנתרום, כל אחד מתוך-תוכו, למען הכלל, כי הנשכרים האמיתיים הם אנחנו -

"אנו חיים בקהילה, ואין לנו זכות להתעלם ממנה. כל אדם, עשיר או עני, מבוגר או צעיר, יעשה כמיטב יכולתו כדי לתרום לקהילה בה הוא חי... אדם התורם לקהילתו הוא אדם גאה, בעל תחושת ערך...". ציטוט מתוך טיוטת האמנה החברתית שכתב **יאיר לפיד**. ואוסיף:

שנדע להסתכל על החלק המלא של הכוס, שלא נסחף לקשיי היומיום, שנעריך את ה'יש', ונודה כל בוקר על הקיים. שנשמח ונתרגש מדבר קטן כגדול, שנאהב, שנפתח את הלב ונדע לתת מתוכו ולקבל אליו בצניעות, שנחיה ולא 'נתגלגל', שנדע ליהנות עד מעמקי האושר הפנימי, ושנהייה בריאים.

לקינוח, אני מאמצת את המילים הפשוטות, החכמות והאמיתיות, שכתבה **לאה נאור**:

**"אם עולה השמש ובכל בוקר חדשה היא,
אם הפרחים סתם מחייכים אל העולם,
אם מתגלגל הגל מצחוק עד השמיים,
אם צחוק הילדים נשמע צלול ולא רחוק,
צחוק השוק, הים, הפעמון של בית הספר,
אז למה גם אנחנו לא נצחק עם כולם?**

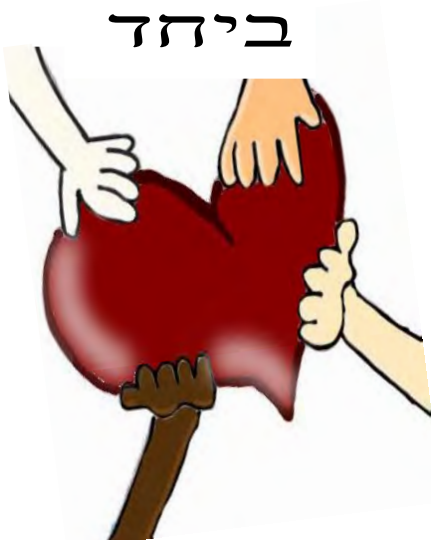
כדאי ללמוד מן הפרחים

לא לקמץ בחיזכים והעולם, תראו, יהיה פתאום כה טוב,

כדאי לצחוק ולחייך, נסו רק פעם,

כדאי לצחוק, כדאי לחיות, כדאי לאהוב".

שנה טובה לכולם!

(הוקרא בקבלת השנה החדשה בפינת החי)

זכיתי לגדול על ברכי החולמים

עובד בארי

כל-כך הרבה זיכרונות ילדות נפלאים אצורים בתוכי. זכיתי לגדול על ברכיהם של חולמים ויוצרים בית, שדה, גינה, זמר חסידיים והורה של עקשנים. הם כבר אינם איתנו, אך כל שבתוכי חייב אנוכי להורים, לחברים, לגננת ולמורים, אשר יצקו בי את האהבה הגדולה לעמק, לבית-השיטה. אך פטור

בלא כלום אי-אפשר, אז תמונה מלווה אותי, יש בה משהו:

ערב פסח, אנחנו במכנסיים חדשים, עם 'פתח', וסנדלים חדשים, חוגגים, ועוד איך שמחים. הסדר נחוג בסככת הרפת החדשה. שולחנות צרים וארוכים, מפות לבנות. כל מה שיכול לפאר ולקשט את החג הגדול מכל. אני יושב ליד הוריי, אך ביחד עם כל הקהל. קריינים, מקהלה, מרק וסעודה - איזה חג זה היה.

ולפתע, מטח גשם עז התדפק על גג הפח. חרדה אמיתית בלב הפלחים: החציר קצור, פרוש בשדה, שמא יושחת? אך הסדר נמשך עד תומו, ככל משפטו וחוקתו. וכנהוג, ככל סדר בזמנו, בסופו מתקבצים חובבי-הזמר והמאמינים, סביב שולחן במרכז. הפנים קורנות, האגרופים מתופפים על שולחנות העץ, וקול זמר חסידי גואה בפי כל. "על אחת כמה וכמה, טובה כפולה ומכופלת למקום עלינו, שהוצאנו ממצרים..."

הזמר חוזר ונוגן, מאט ומגביר, האגרופים מכים בלהט של אף על פי כן.

"מחר כולם לשדה!" קרא הקורא. ולמחרת, עם בוקר, לא ויתרתי לאבא, ונדבקתי אליו על הפלטפורמה, לעזור להפוך בקלשונים את ערמות החציר. ובקצב הקלשון ממשיכים החברים ושרים: "על אחת, כמה וכמה..." שירת החולמים, המאמינים והמגשימים. ואני, ילד קטן שזיכרון נפלא נצרב בי.

הקבצן העליז

מדברי נחום שריג בחג 25 לפלמ"ח בבית-השיטה
כשם שבית-השיטה הייתה תמיד 'הקבצן העליז' של משפחת
המתיישבים, כן היה הפלמ"ח, 'הקבצן העליז' במשפחת הלוחמים.
כמוה - כמוהו ידעו מחסור ודלות, אך לא נכבשו להם במרירות ורפיון.
שנות השותפות בין הפלמ"ח ובית-השיטה היו שנות חיים נוראות
ויפות. מקורות יניקתן - אהבת עם ואהבת ארץ, אהבה שלמה כדי
הגשמה אישית והתמסרות ללא שיוך.

לא התגעגתי לתל-יוסף

יובל ארנון

הגעתי לבית-השיטה מיד אחרי שחרורי מצה"ל, בן 20. עברתי תוך כעס וויכוח עם ההורים. מכיוון שהייתי בצבא, לא הרגשתי את הפילוג עם המריבות והשנאות בין המפא"יניקים לבין 'אחדות העבודה', (שהייתה אז עם 'השומר הצעיר', ונקראה מפ"ם). הדבר הראשון שתפס אותי היה שבבית השיטה 'הזקנים' היו ממש צעירים. עם השנים, הבנתי שהמבוגרים האלה היו בני 40, מה שנראה היום 'צעירים'. דבר נוסף שקסם לנו, זה **התרבות** במלוא מובן המילה: שיטים שבע"פ, חגים, מסיבות ושתייה, מה שלא היה מצוי בתל-יוסף. אנחנו, **זיוה ז"ל ואני**, היינו הזוג הראשון של בני תל יוסף שהתחתן בבית-השיטה. החתונה הייתה משהו-משהו. נושא הדיור והאוכל, לא היה משמעותי בעיניי. דבר נוסף שהדהים אותי היה גודלה הקטן של **הרפת** (תנובת החלב, ובריאות הפרות). לימים, כשהכניסו אותי לרפת התבררה הסיבה: הייתה אז מחלת ה-X שתקפה את הרפת של בית-השיטה, ופסחה על רפת תל-יוסף. כשפתרו את הבעיה, גם כאן הרפת השתפרה מאוד. הלינה המשותפת לא הפריעה לי כלל, להיפך, אני חושב שהיא זו שאיפשרה חיי תרבות 'סוערים'. צד את עיניי גם **מספר הילדים** הגדול במשפחות רבות, וכן **בית-הספר המקומי**, שהיה מיועד רק לבני בית-השיטה. אנחנו, התל-יוספים, באנו מבית-הספר-המשותף (תל-יוסף ועין-חרוד), בו היה מאבק סמוי בין הקיבוצים. תמונה נוספת: **הקולנוע השבועי** באולם הספורט היה אירוע נהדר, וכמובן - מכונת ההסרטה הגדולה (35 מ"מ), שבית-השיטה הייתה בין הראשונים שרכשוה. כצעירים, היה לנו טוב, ולא כל-כך הרגשנו את הדברים הפחות טובים כמו: דיור, אוכל, חדר-האוכל (העלוב), מכבסה, ועוד כמה שירותים. לא התגעגתי לימי תל-יוסף כמו **זיוה ז"ל**, שעד יומה האחרון עדיין התגעגעה לשם...

בבית-השיטה עשיתי 'כמה דברים': עבדתי ברפת, בשלחין, בכותנה, הייתי רכז עבודה, רכז משק, מזכיר (במלחמת יום כיפור), ריכזתי את המנפטות ב'מפעלי שאן' (6 שנים). הייתי שותף בכיר בהקמת המפעל לייצור 'אצבעות' לקטפות. יצרתי את הקשר הראשוני עם **קבוצת אייזנברג** יחד עם **יעקב הדר**. עסקתי בשיווק ציוד חקלאי לספרד, אתיופיה, אוסטרליה, ניגריה ועוד. עכשו אני פנסיונר, ולא פעם אני מהרהר- כיצד קרה שבית-השיטה, שהייתה קיבוץ מספר אחד בתנועה הקיבוצית - הפכה להיות בין אחרוני הקיבוצים??

60 שנה
לפילוג
בתל-יוסף
ובבית-השיטה,
ובתנועה
הקיבוצית

חיינו על גבול העוני

צבי ישורון (אחיה של שורי)

במועט הייתה בבחינת השקעה לטווח רחוק ולעתיד טוב יותר.

13 השנים שחייתי בבית-השיטה היו בבחינת הכרת ההווה הישראלית האמיתית, ופתיחה חדשה בספר החיים.

האם זו נוסטלגיה למשהו ראשוני? לתמימות המושלמת של נער, שהגיע מהגולה וראה את התגשמות החלום הציוני? לעתים, אני חולם ומתגעגע לתקופת התום, להסתפקות במועט ולאדיאולוגיה הציונית ההיולית, כפי שחוויתי בשנותי הראשונות בבית-השיטה... אני מאחל לכל החברים הצלחה והמשך יציב ומאושר בהמשך.

הגעתי לבית-השיטה בסוף 1947

כשהמשק היה בן 20. המעבר מרומניה דרך קפריסין היה אצלי ללא שוק תרבותי. החלק הארי היה בזכות שורי שתהיה בריאה וחזקה, של זאב ז"ל ודקלה ע"ה שריפדו את קליטתי. כמו-כן, המורים הנהדרים מדור הנפילים וחברת הילדים (קבוצת אלון) שקיבלו אותי בצורה חברית. היתרון הראשון שהיה לי הוא ידיעת השפה עברית שרכשתי כבר ב'חדר', בתנועת הנוער ברומניה ובקפריסין שם נערכה פעולה חינוכית מאוד אינטנסיבית ללמודי עברית.

ההתרשמות שלי מבית-השיטה הייתה מאוד משמעותית: אוירת הסגפנות שהתבטאה בכל שטחי החיים, המגורים באוהלים ובחדרים זעירים ללא שירותים. לא היה שפע בשום דבר, אולי רק באדיאולוגיה ובשמחה האמיתית בחגים ובאירועים. הייתה אווירה של הסתפקות במועט על גבול העוני. בשבילי, זה היה מובן מאליו, כי באתי ממשפחה שהייתה צנועה במעמדה, (שלא להגיד ענייה). החלק הרוחני בחיינו המשפחתיים היה חשוב יותר מהנושאים החומריים. כך חונכנו ע"י הורינו. בהמשך לחינוך התנועתי שקיבלתי (כולל ההגשמה של אחיותי, שורי בבית-השיטה, ומאוחר יותר כרמלה בנחשולים) ראיתי כאן את הגשמת הרעיון המלא של בניית תשתית להקמת המדינה. הבנתי כי ההסתפקות

חברת בית-השיטה

אבלה על מותה של

תמונע הורביץ

שנפטרה ממחלה בטרם עת
ומשתתפת באבלה של
המשפחה

חברת בית-השיטה

אבלה על מותה של

לוצי לוי

שנפטרה בשיבה טובה
ומשתתפת באבלה של
המשפחה

הפרטה מוגזמת עלולה להביא

פאנפניה

קטע מתוך ראיון שנתן **מנחם קיזר** ל'שיטים' לכבוד חג המשק 2000

השיטה האמריקאית של 'שוק חופשי' מכסימלי לא נראית לי, כי היא מביאה לכך שאנשים דורסים זה את זה. גם ההפרטה העמוקה הנעשית עכשיו בארץ, מוגזמת. לדעתי, חברת 'מקורות', חברת החשמל, מכון ההתפלה, כל השירותים הבסיסיים האלה, צריכים להישאר בידי המדינה. אני בעד יוזמה פרטית מרוסנת, כדי לא להגיע לאנרכיה. כך גם אצלנו, בקיבוץ. אסור להפריט הכול! צריך להשאיר את הדברים הבסיסיים בידי הכלל. הרעיון השיתופי היה טוב לתקופת טרום-המדינה, כאשר הכלכלה והביטחון היו בראשית התהוותם. הקיבוץ היווה אז יחידה כלכלית-ביטחונית מאורגנת, שנתנה הגנה ליחיד. לכך התווספו משימות לאומיות, שהקיבוץ לקח על עצמו, מה שהפך את הקיבוץ למקום אטרקטיבי לרבים. היום הוא חייב להתאים עצמו למציאות המשתנה.

אודף הדירות

המזכירות המליצה על בניית דירה בגודל מכסימלי של 39 מ"ר. כלומר, ב-5 מ"ר יותר מהבנייה של 44 היחידות, וב-1 מ"ר יותר מהדירות האחרונות שנבנו. אילן סתוי הודיע שהוא מערער על ההחלטה, ומבקש להחליט על הגדלה של 6 מ"ר נוספים, כדי להגיע ל-45 מ"ר.

1964

✱

- - אינני מאמין שהקיבוץ ייעלם מהמפה, ושהחברים יתפזרו. הוא יהיה ישוב יהודי עם אידיאולוגיה אחרת, לא בדיוק כמו שחשבו אבות הקיבוץ. את דמותו לא ניתן לחזות כרגע. בלי התלם הראשון בשדות – לא הייתה לנו מדינה. ברור לי שהדרך שבחרתי בה כמעט לפני 70 שנה הייתה נכונה לפי התנאים של אז, והיא תרמה לא רק לי, אלא גם למדינה.

ריח של 'עמל' עמד בחדר

בני לוי, 1964

הפכות משמעת

במזכירות נמסר שבזמן האחרון קרו כמה מקרים של אי-ציות לסידור העבודה, ואף מקרים של אי-יציאה לעבודה. סוכם שחברי המזכירות יחד עם ועדת העבודה, יבררו כל מקרה כזה, ובמקרים חמורים יועבר העניין ל'ועדת החברים'.

ק. נכנס לחדרי בלי לדפוק ופניו נפולים מאוד.

- "מה קרה?", נחפזתי לשאול.

- "אני לא יכול יותר", שח לי ק. ונפל על הכיסא בפינה.

- "ספר, ספר", האצתי בו, ובדמיוני אני רץ בשבילים חשוכים אל החובשת התורנית.

- "אין לי כוח יותר", מלמל ק. מפניתו ונדם שוב.

- "ובכל זאת...", ניסיתי כוחי ברכות.

- "הכול התחיל בזה כשהשתחררתי מהצבא", אמר וזרק לחלל החדר פנקס מילואים מבריק. "מאז השחרור,

חי אינם חיים". זיעה כיסתה את מצחו, כשסיפר על פגישתו הראשונה עם לוח המודעות: "התברר לי שאני

תורן עוד באותו ערב בחדר-האוכל. נו, מילא, חשבת, המזל עיוור. למחרת, הייתי רשום

בין הנידונים לגיוס במסיק, ועוד באותו יום קיבלתי פתק בדואר, בסטנסיל על נייר

ורוד: מכיוון שמסיבות שונות לא יכולת לצאת לגיוס בשבוע שעבר, אנו שמחים להודיע

לך על תאריך חדש. בברכה, ועדת עבודה. ככה!"

"בדרך לחדר-האוכל הוחתמתי על עצומה מוסיקלית, שאני בעד מקהלה של 300 איש,

ובמשך השבועות הבאים הייתי בין החמישים שצידדו בהגשמתה. הופעתי גם ברשימת

המחסלים של חג המשק ועורכי השולחנות בקונצרט".

"בראש-השנה היו לי שתי הקראות, אחת - לפני הסעודה, והשנייה - אחריה. בסעודה

עצמה מלצרתי קפה לכל הגוש המזרחי, ולמחרת, עם אור ראשון - משלוח עופות בלול

(אגב, השני באותו שבוע).

כאן חדל ק. מפירוט תלאותיו. רק קול גניחותיו הרפות עלה מפניתו.

בכוחותיו האחרונים התרומם, וצלע אל הדלת, סיבבה בלאט על צירה ונעלם בחשיכה...

ריח חריף של **עכמל** עמד באוויר.

מזל טוב

לאסתר וניר גוטמן

להולדת הנכד

בן למירי ורפאל

באילת, שפע ברכות

לכל המשפחה

מזל טוב

לניצה אגוזי

לנישואי הנכדה - שי

בתם של הגר ויורם פצ'וק

במולדת

ברכות חמות לכל המשפחה

הבהרה / חוה מייזלס

ספר השירים 'שי שירים של סבתא חוה' יצא לאור ע"י משפחתי

לציון הולדתה ה-90. השירים הם אוסף של כתיבה במשך כ-10

שנים. הם לא נכתבו בשנת 2001 לרגל הוצאת 'שירי מקום', והם

לא נערכו ע"י יהודית פלד, למרות שליהודית היה חלק לא

מבוטל בליווי, בעידוד, בעצה, בהקלדה ועוד.

את העריכה הסופית עשתה **נורית עם-שלם**, בת. לפני כחודש

התאספנו במר"ח, משפחות וחברים אישיים, וקראנו שירים

מהספר. היה זה ערב יפה לכולנו.

ובהזדמנות - נאחל לחווה מזל טוב ועד 120.

מחאת האוהלים

תמר אהוביה

שרשת של אוהלים עוברת מאוהל-מועד, דרך אוהלי הפל"מח, עד לאוהלי המחאה. קיבלתי מאחי, המתגורר בשרון, צילום של מסמך מימי ראשית 'העיר הלבנה', היא תל-אביב, שראשוני תושביה נטו אוהלים בחולות. הם הקימו את 'אגודת יושבי אוהלים וצריפים' בתל-אביב, ואף זכו לביקורו של מאיר דיזינגוף, יו"ר המועצה, לימים ראש העיר תל-אביב. בשנת 1924 נבחרה אגודה שייצגה את תושבי האוהלים, במטרה לרכוש מגרשים בצפון העיר. מאיר דיזינגוף הציע שכל מי שיכניס לבנק מדי שבוע 10

גרוש מצריים (שכר השווה לשכר יום עבודה) על חשבון מגרש שירכוש. בתחילה נרשמו 8 יושבי אוהלים. עם הזמן, חלקם נשרו, ונשארו 480 תושבים, שרכשו אדמות בסביבת הירקון ומזרחה. כן הוצאו כרטיסי הגרלה לרכישת האדמות (ראה כרטיס זה). ועדיין לא דיברנו על האוהלים והבדונים שהוקמו בכל רחבי הארץ, שנקראו מעברות, לקליטת העולים שהגיעו בשנות הקמת המדינה. ללמדך, איך ההיסטוריה מהתלת בנו וחוזרת על עצמה....

מט מסעדת
ط - تودعاني - رعاني

בצומת השיטה
מברכת את

קהילת בית-השיטה

ליום הולדתה ה-83

במזל טוב,

שגשוג והצלחה.

בואו ליהנות בחג מארוחה

מזרחית עשירה ומגוונת.

טל' 050-7205513

מזגנים שבעמק

יריב חזן

(מכוחותינו)

טכנאי מזגנים ומקררים

עומד לשירותכם

בקנייה ובתיקונים

בייעוץ והכוונה

מחירים אטרקטיביים

טל' 050-2906240

סימן שעוד לא הגענו

מ'ספ' האהבה לחם האם ה-83 ראינה: יהודית פלד, ערכה: אפרת

לשלטון רומניה כ'פרס' על שלחמה עם אנגליה וצרפת נגד האימפריה ההבסבורגית. אבי למד בישיבת החת"ס-סופר המפורסמת בעיר ברטיסלבה. בסיום המלחמה הוריי הקימו משפחה והפכו להיות אזרחי רומניה. אנחנו, הילדים, גדלנו עם שפה רומנית בבית-הספר, דיברנו הונגרית בבית, ועם החברות שמענו את הורינו מדברים יידיש וגרמנית (אבי). אלה שלוש שפות שהיו שגורות בפי אוכלוסיית טרנסילבניה מדורי-דורות. היו אלה זמני מעבר של הולדת מדינות חדשות ותקוות חדשות. על חורבות האימפריה ההבסבורגית קמו מדינות לאום: צ'כיה, פולין, והארצות הבלטיות. וכאן באזור שלנו האנגלים כבשו את פלסטין, וקיבלו את המנדט עליה, כדי להקים בית לאומי לעם היהודי. החלה העלייה השלישית. האימפריה העותומאנית התפוררה, ועל חורבותיה קמו מדינות-ערב המוכרות לנו היום. המהפכה הרוסית שחררה שלושה מיליון יהודים משעבוד לתחום המושב, ובעולם הייתה התעוררות גדולה. כילדה קטנה האירועים האלה הדהדו בי חזק דרך זיכרונות הוריי. שנות גידולי היו כשהתקוות הגדולות הלכו ואכזבו. אני כבר 'זכיתי' לגלי אנטישמיות חדשים ברומניה, למשבר הכלכלי העולמי, ולעליית היטלר לשלטון בגרמניה. אבל, כל אלה רק הגבירו את הגעגועים שלי ושל המוני צעירים יהודים לצאת לדרך, להפוך את ההבטחה להקמת בית יהודי בפלסטין, 'הארץ המובטחת', למציאות.

'כמה טוב היה לשוחח על שנת ה-90 שלי, שאני בתוך-תוכה', כך אני שחה ביני לבין עצמי, וביני לבין אפרת, עורכת 'שיטים'. אפרת הרימה את הכפפה, ויהודית ואני כבר שקענו בשיחה, בתקווה שחלקה תהיה ראויה להיכנס לגיליון החג. אבל לא רק היא נוכחת בשיחה, יחד איתה נוכחים חברים רבים, יקיריי, שהלכו לעולמם, שאני ממשיכה להיפרד מהם...

האם אפשר לקבוע את הצמתים המכריעים שהובילו את חיידך?

ככל שהשנים עוברות אפשר, מצד אחד, לראות יותר בבחירות את התמונה, ומצד שני, אתה שואל את עצמך - האומנם באמת כך זה היה? אמר לי פעם חבר שציטט פתגם לטיני: "הזמנים משתנים, ואנחנו - יחד איתם". חשבתי על כך רבות, ושאלתי - ובכל זאת, היש קו מנחה, מתמיד, הקיים לאורך כל חיי, שבו בחרתי ללכת? נראה לי שכן. ההתעוררות, המחאה החברתית, התמיכה הנפשית שלי בה, וההתרגשות שאחזה בי, יחד עם הסמיכות לחג המשק, עוררו בי מחשבות על ההתעוררות שלי בגיל צעיר, בפוגשי את תנועת הנוער. שאלתי - מה היה מקומה של התנועה בחיי? האם היא-היא הקו המנחה של חיי?

נולדתי בשנת 1922, ארבע שנים אחרי סיום מלחמת העולם הראשונה, בעיר הבירה של טרנסילבניה, קלוז' (חבל ארץ קסום). עד 1918 היו הוריי אזרחי האימפריה האוסטרו-הונגרית. בסיום המלחמה הועבר אזור זה

בניית עולם יהודי בארץ-אבות. גדלתי בעיירה שבה ראשי הקהילה היו גבירים עשירים. פערי המעמדות היו גדולים. חלק מהקבוצות הדתיות היו יריבות, ונאבקו אלו באלו. קלטתי את חוסר הכבוד לילדי העניים, למרות העזרה והאחריות כלפיהם. קלטתי את קשיי הפרנסה של הוריי, למרות

שלאבא רחשו כבוד גדול, כי היה תלמיד-חכם (לא כמקצוע).

הקמנו את תנועת

הנוער 'הבונים-נצ"ח' גם בעיירה שלנו. הפעולות היו בבתים פרטיים וביער. המטרה הייתה, בין השאר, להסיר מהעניים את התוויות של 'בני עגלונים', כדי שלא ישאו אותן כל ימי חייהם! אני זוכרת את אימא של חברה טובה שלי, פרועה ומוזנחת, תגרנית בשוק, כדי להרוויח כמה פרוטות. אביה נסע להולנד, בחפשו אחר פרנסה, והבטיח להביא את המשפחה אליו. אך הוא נעלם, ואִמָּה נותרה לבד. אני זוכרת את ביתם הקטן: אנחנו מזיזים את כל הרהיטים הצידה, ורוקדים הורה עם נעליים גבוהות, רוקעים ברגליים ומאחדים גוף ונפש, כשאנו קוראים שוב ושוב: "מי אנחנו? נצ"ח-הבונים!" לא הבנו את משמעות התפילות של הורינו, למשל את יתקע בשופר גדול לחירותנו, ושֵׁא נִס לְקִיבוֹץ גְלוּיֵינוּ, אבל קלטנו את הדבקות והכיסופים לגאולה. היה לזה ביטוי בריקודינו, באמונתנו, שיש שחר לדברים, שחלומות יכולים להתגשם.

בגיל 16 אבא החזיר אותי הביתה, כי לא היה לו יותר כסף. התחלתי לעבוד כקופאית

בגיל 7 עברה משפחתי, בחפשה אחרי פרנסה, לעיירה קטנה **לודוש**, שבה חיו כ-300 משפחות יהודיות. ברומניה היה חוק כינון חובה של 8 כיתות יסוד. גימנסיה לא הייתה בעיירה. הקהילה היהודית הקימה בית-ספר יהודי פרטי של ארבע שנים. אחר-כך הילדים היו חייבים להשלים ארבע שנים בבית-ספר יהודי מקומי, רומני. המורה בבית-הספר היהודי היה חובב ציון נלהב. הוא לימד אותנו את שירי הילדים של החגים. שֵׁכֵר הַלִּימוּד הִיָּה מְדוּרָג, כְּדִי שֶׁכֵּל יִלְד יִקְבֵּל בְּסִיס יְהוּדִי. הַבְּנִים לְמָדוּ גַם ב'חֹדֶר', וְהַבְּנוֹת לְמָדוּ סִידוּר וְתַפִּילוֹת. עִם סִיוֵם אַרְבַּע שָׁנוֹת בִּי"ס יְסוּדִי, עָבַרְתִּי לְבֵית-הַסֵּפֶר הָרֹמָנִי. הַמַּחֲנֵךְ, שְׁשֵׁמוּ יִיזְכָּר לְטוֹבָה בְּלִבִּי, לֹא נָתַן לְאָבָא מְנוּחַ בְּהַפְצִירוֹ לְשִׁלּוּחַ אוֹתִי לְעִיר שִׁישׁ בְּהַגִּמְנָסִיָּה, כְּדִי שְׁאוּכַל לְלַמּוֹד לְפִי יְכוּלוֹתַי, שֶׁלְדַעַתְנוּ הָיוּ רְאוּיוֹת. לְמִרְוֹת הַקּוֹשֵׁי הַכִּלְכְּלִי הַגָּדוֹל, אָבָא קִיבַל אֶת עֲצָתוֹ.

כך עברתי ללמוד בעיר **דיטשה**, בה התגוררו שלוש אחיותיה של אמי. אצל אחת מהן גרתי שנה שלימה. העיר דיטשה הייתה במרחק של 60 ק"מ מהעיירה שלי. רק שלוש פעמים בשנה נסעתי בכרכרה וסוס הביתה. בגימנסיה נפתח בפניי עולם חדש, עולם ההשכלה, היהדות, הציונות, עולם משמעותי, שנתן לי אופק ותקווה לחיים חדשים כנערה יהודייה. הייתי קרובה לשנתי ה-12, כשהוזמנתי ע"י מדריך תנועת הנוער 'הבונים-נצ"ח' (נוער ציוני חלוצי) לפעולה בתנועה. ישבנו על המיטות בבית הוריו (שלא היו בבית), והוא דיבר בלהט. לא אשכח איך ניצת בי הזיק: "אני שייכת לכאן לבטח!" ראיתי בפועל את העולם האנושי היהודי, שהוא הציג בפנינו: **עולם של צדק, של כבוד לכל אדם, של הקמת קיבוץ ללא מעמדות, של**

כן, כי אני אוהבת את חברי בית-השיטה ואת בית-השיטה, ומעולם לא עלה בדעתי לעזוב אותה.

כן, כי היינו חלק מבוני המדינה של העם היהודי, שאין דבר צודק ממנה, יקר ממנה, וגם ראוי לביקורת עליה. **ולא** – כי העולים עזבו את משפחותיהם בגולה בלי לשער את מימדי האסון הנורא שיקרה לעם שלנו באירופה. היום אני יודעת: העתודות הגדולות להמשך בניית המדינה הציונית-סוציאליסטית נרצחו שם, ואין להם תחליף... התפשרתי וויתרתי על חברה של צדק ושוויון מוחלטים כאשר העדפתי שינויים בצורת הקיבוץ המסורתי, למען 'ישוב יהודי גדול, גדל ופתוח', לפי הגדרות 'הקיבוץ המאוחד'.

לא הייתי מוכנה נפשית למלחמות הרבות והקשות על קיומו של הבית הלאומי, לקורבנות אין-סוף, לחוסר הרצון והיכולת של הערבים להשלים עם קיומה של המדינה. **ולא** - כי מעולם לא הסכמתי עם שיוך ארץ-ישראל **כולה** רק לעם היהודי. אחרי מלחמת 'ששת הימים' כאב לי עד מאוד אי-יכולתנו להשתחרר מהשטחים, כואב לי שאנו שולטים על אנשים, על עם שגם לו יש זכויות על חלק מהארץ הזאת. עמוקים פצעי אוהב, ואני אוהבת את בני משפחתי, אנשי ההתנחלויות, **אבל**, כרגע אין בלבי אמונה, תקווה להרפיה, ופתרון לכאב.

בסיכום: לא, לא הגעתי עדיין ל'ארץ המובטחת', אבל פעמים רבות היא הייתה קרובה אלי, או נגעתי בשוליה, ואני חשה את מילותיה של **נעמי שמר** שמתנגנות בתשתית תודעתי: "סימן **שעוד** לא הגענו...".

בחנות, אך לא החזקתי מעמד. ביקשתי לצאת להכשרה, ולהכין את עצמי להיות חלוצה בארץ-ישראל. הוריי לא התנגדו. אבא ידע שאינו יכול להבטיח את עתיד הכלכלי, וכך התחילו שנות שליחותי ועבודתי בתנועה, בהכשרה כפרית ועירונית, ובקינים עירוניים, (שם דיברתי על ציונות סוציאליסטית), וכן בתפקידים במזכירות התנועה, שהיום ספק אם היו ניתנים לבני 18.

במרץ 1941 עליתי ארצה. באותו זמן הצבא הגרמני כבר שטף את ערי רומניה כצבא ידודתי, שבא לממש את חוזה הידידות שנחתם בין שתי המדינות. הפעם הונגריה, שהצטרפה ראשונה לציר הגרמני, קיבלה בחזרה את מחציתה של טרנסילבניה, שנלקחה ממנה קודם לכן. מתוך אחריות תנועתית נחלקה המזכירות בין טרנסילבניה הרומנית לבין זו ההונגרית. משפחתי נשארה ברומניה, והודות לכך נשארו בחיים, למזלנו הרב! עם השנים כולם, אחי, אחיותיי והוריי, עלו ארצה, מי בעלייה ב', ומי כאזרח מדינת ישראל, שזה עתה נולדה. יהדות האזור שהייתה בשליטה הונגרית הושמדה כמעט כולה באושוויץ, כולל אחיות ואחים של אבא ואימא.

האם הגעת בארץ להגשמת חלומותיך? האם הגעת אל 'הארץ המובטחת'? האם גם כאן הלכת לפי הקו המנחה שבחרת בו, או שהוא בחר בך?

לא, אין לי תשובה חד-משמעית. יש **כן** ויש **לא**. **כן**, כי כאן פגשתי את האיש של חיי, את **זאב**, ויחד בנינו בית, משפחה גדולה ויקרה, סללנו דרך המבוססת על אמונה בקיבוץ. אבל, הקיבוץ **לא** הפך לדרך-המלך לבניית חברה חדשה במדינה הצעירה.

המתמחים

ראיינה : ניצה וינקלר

נא להכיר : דקל, בנם של אילן ויעל סתוי, אשתו ורד, וילדיהם עמרי (5.5) ונועם (2.5). דקל (37) וורד (30), הם זוג רופאים צעירים ומצליחים, הגרים בקיבוץ משמר-הנגב, בשכונה הקהילתית עם עוד שמונה רופאים שעובדים בבית-חולים 'סורוקה'. דקל וורד למדו יחד שבע שנות לימוד בבית-חולים 'סורוקה'. כיום שניהם מתמחים : דקל - במחלקה הפנימית, וורד - במחלקה האונקולוגית.

ורד : "אני אוהבת את המקצוע, יש בו סיפוק אדיר. נכון, שלאחר 25 שעות עבודה ביום, קצת קשה לראות את היופי של המקצוע, כי הרענויות יורדת והאנרגיות פוחות, ולמרות זה אני עדיין שלימה עם הבחירה שלי. לדעתי, רוב הרופאים השובתים לא היו מחליפים את המקצוע." גם דקל מצהיר שעשה את הבחירה שלו בדעה צלולה : "היינו יכולים להתמחות בכל בית-חולים בארץ, אך ההתמחות דווקא בנגב היא, מבחינתנו, אמירה ברורה מאוד : כאן אנחנו רוצים לחיות, כאן אנחנו תורמים יותר, למרות המחיר היקר שאנו משלמים". בנוסף, דקל עבר לאחרונה קורס מג"דים, ונכון להיום דקל הוא מג"ד בשריון. עם הקושי הרב שבמילוי שני התפקידים והמחיר שמשלמת המשפחה, ורד תומכת והולכת לקראתו. "רק כך אתה יכול לתרום את כל-כולך לעבודה, לצבא ולמדינה, אומרת ורד. לילדים יש או אימא או אבא, ולא פעם מגייסים גם את סבא וסבתא."

- מתי אתם נפגשים ?

ורד : "אנו נפגשים אולי פעמיים בשבוע. זהו סיפור של מרוץ אחר שעות נוספות, שאין לו סוף. לא מדובר בשעות נוספות להגדלת השכר, אלא בתורנויות רבות שהמתמחים מחויבים לבצע עקב צרכי בית-החולים. בשמחה היינו מוכנים לעבוד פחות שעות".

לרוב הם נפגשים בבית-חולים, כשאחד מתחיל משמרת, השני - מסיים. לא פעם זה שמגיע מביא איתו את הילדים מהגן, וזה שמסיים משמרת מחזיר אותם, כי אין למי להשאירם. לצאת לארוחת ערב במסעדה או לראות סרט טוב, זה בגדר משאלה בלבד. ככה זה כשכל אחד עובד 300 שעות בחודש, והוא מקדיש את עצמו להצלת חיים.

- האם יש לכם חלומות ?

דקל : הרבה חלומות. ברמה הלאומית, אני רוצה שקט ושלווה, שלום וביטחון בארץ וברחוב הישראלי. כרופא, אני שואף לרפואה ציבורית, שתיתן מענה טוב יותר גם לעניים וגם לעשירים, ללא הבדל, כדי שלא יהיה צורך לפנות לרפואה הפרטית.

- האם הייתם ממליצים לילדיכם להיות רופאים ?

דקל : בהחלט כן. זה מקצוע יפה ואנושי. אמנם יש הרבה לשפר, אבל זה בהחלט בידינו. צריך לעזור לאדם הסובל, ולהקל עליו במקצועיות ובאנושיות. לעשות הכול על הצד הטוב ביותר.

תודה לכם, ורד ודקל, על ששיתפתם אותנו בחייכם. כן ירבו כמותכם!

גד"ש: סיכום שנת תשע"א

עודד יוחנן

שנת תשע"א התאפיינה בכמות משקעים ממוצעת, וחלוקת גשמים טובה לגידולי החורף. זו הייתה שנה של יבולים גבוהים (מעל הממוצע), במרבית הגידולים, ושילוב של תנאי סחר-שוק טובים, המבטיחים רווח נאה.

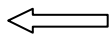
השנה גידלנו מגוון רחב של גידולים, הכולל - חיטה, תלתן, אפונה לתעשייה, ברוקולי, תירס לתעשייה, תירס תחמיץ, שעועית, בצל, אבטיח למאכל ולגרעינים, עגבניות, חמניות, גזר, חימצה, נוריות ונרקיסים, קצח אורגני לחברות שמנים וקוסמטיקה, וכותנה, שמחירה עלה בשנה האחרונה והחזיר את כדאיות הגידול.

בנוסף לזאת, הוספנו לארסנל החקלאי 2 גידולים חדשים: **קנולה (לפתית) וקיקיון**. גידולים אלה הולכים ותופסים מקום נכבד בשטחי גד"ש אל"צ - בכלל, וגד"ש אל"צ שיטה - בפרט. אנו עוסקים בגידול ויצור זרעי מכלוא של גידולים אלה (הכלאות בין שני זנים מאותה משפחה), וכן בטיפוח זנים נוספים. פעילות זו הינה פרי שיתוף פעולה בין חברת אל"צ לחברת זרעים בשם 'קיימא'. קיימא הינה חברת זרעים ישראלית צעירה, שהוקמה לפני כחמש שנים, ע"י מספר יזמים מקומיים. החברה מתמחה בטיפוח זנים מגידולים שונים, והשבחתם, ע"י שימוש בשיטות חדשניות ומתקדמות בקנה-מידה עולמי, הגורמות להם להיות גדולים, בריאים, ופוריים יותר. תוכנית העבודה של קיימא, בשיתוף עם גד"ש-אל"צ, הינה לבצע את יצור הזרעים בארץ, ולייצאם לשאר העולם. בין הגידולים אותם משביחים בקיימא (בשדותינו) נוכל לראות, בנוסף לקיקיון ולקנולה, גם מכלואי חיטה, אורז, תירס מספוא ועוד. בימים אלה בהם הולכת ומתעצמת בעיית המחסור העולמי במזון, יש חשיבות גדולה בפיתוחים מסוג זה. השנה גידלנו בשטחי גד"ש-אל"צ 1,000 דונם קנולה, וכ- 2,000 דונם קיקיון, ויש בכוונתנו להמשיך ולגדול בגידולים אלה, ובגידולים נוספים.

מעורבות ותרומה לקהילה: גם השנה המשכנו להיות

מעורבים בקהילה במספר תחומים: חג השדה בשבועות, הכנת השטח ללי"ג בעומר, מיפקד אש בחנוכה, אספקת כל השחתות לפינת החי, תמיכה בקבוצות הכדורגל של מתנ"ס אי-וי' וקבוצת הכדורסל של ביה"ש, בטורניר אזורי ע"ש **תומר רון**.

המשד:

לפני מספר חודשים סיימתי את הניהול על הגד"ש, לאחר למעלה מ-11 שנים, והעברתי את השרביט לאורון רב טל, בן ניר-דוד, העובד בגד"ש-אל"צ כבר מספר שנים. הייתה לי הזכות והכבוד לנהל את הענף בתקופה ארוכה זו, שכללה מעבר מגד"ש קיבוצי לגד"ש-אל"צ, תהליך שהיה מלווה בלא מעט חששות, אך היום אני יכול לומר, שזה היה הכרחי, וטוב שנעשה. אני נשאר בגד"ש-אל"צ כאחראי על תחום ייצור הזרעים של חברת קיימא, ועל תחומים נוספים, ע"פ הצורך. צוות גד"ש אל"צ-שיטה מאחל חג שמח ושנה טובה לכל חברת בית-השיטה.

לזה נחרל: סיכום, סיכוי

דורית צמרת

זרועות פלדה פולחות באדמה, כמתעקשות להעלות חדש מתוך ישן.
מן הרמוס והשחוק עולה הרענן.
הרגבים פורצים תזזיתיים, נעורים, שכורי אור שמש וצללים כהים. אדמת חומים ראשוניים, גדושי אונים.
אחר-כך משדדת הזמן - המפוררת, מרככת, מנמיכה קיצוניות, פותחת תלם לזרעי הדור הבא.
עכשיו כבר השדה עסוק: לקרוא לגשם, להנביט. ולהצמיח, להפריח, להבשיל.
וכל אוניו ומאודו וייעודו - ליבוליו.
ובאביב חייו, מלוא רוחב זרועותיו, הרוח שר ומנגן בשיבוליו.
אז הקוצר קוצר, והאוסף אוסף -
והשדה עייף, קצוץ שלפיו, זוכר את הירוק והזהב.
ועוד מעט יבוא עליו הסתיו.
חיינו, כחיי שדה.

משולחנו של עיצו פרקר מנהל תשתיות

דו"ח חודש תשרי

לוודא שהביצוע עומד בהסכם של אי-פגיעה בתשתיות קיימות.

* חסכון המים - צו השעה!

במסגרת הצורך הדחוף

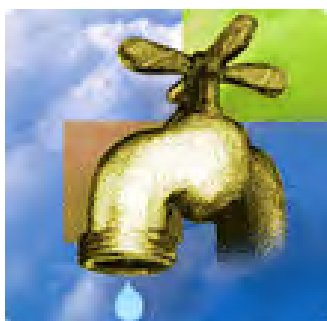
לחסוך במים אנו נמצאים בתכנון עם 'ארד דליה' למיפוי והכנסת מונים בשטחים הלא-מפוקחים, הצורכים 50% מצריכת המים הכללית (כ-30.000 קוב בחודש).

לצערנו, אין ירידה משמעותית מתמשכת בחודשים האחרונים, והדבר יביא להוצאות כספיות ניכרות, שאין להן מקור. כולנו מתבקשים לחסוך ככל הניתן, ולא להשקות בשעות היום כלל!

* אחזקת מבנים: במסגרת עבודתי, אני עוסק בכל הקשור לאחזקת מבנים (כולל הישנים), דבר הדורש משאבי-זמן רבים, וכסף מועט, עקב מגבלות התקציב.

*

בהזדמנות זו אני רוצה להודות לצוות העוסק בתחומי התשתיות והבניין לאורך שנים רבות ובהצלחה ניכרת (מים, תקשורת, נוי, בניין, חצרנות), ואנו מנסים לשפר כל העת את רמת השירות לחבר והטיפול בחצר. פניות הציבור: בכל עניין ובעיה ניתן לפנות אליי **ישירות**.

תפקידי לטפל בנושאים השוטפים הקשורים לתשתיות הקיבוץ, וכן לטפל בנושאי התכנון העתידי, פיקוח ושיתוף פעולה עם המועצה האזורית וגורמי חוץ.

* לפני בוא החג ביצענו ניקיון בחצר, הכולל ניקיון כבישים, איסוף ערימות פסולת בניין, ניקוי וגיזום, טיפול שטח הנוי בבית העלמין, וכן התקנת תאורה קבועה בסככת בית-העלמין.

* במסגרת פעילות המועצה סיכמנו לבצע מערכת השקיה חדשה בבית העלמין, ולהביא פעמיים בשנה צוות גינון מטעם המועצה, בתיאום עם צוות הנוי שלנו.

* במסגרת תיאומים תכנוניים לעתיד הוגשה למועצה ולמשרד החקלאות, תוכנית תקציבית לביצוע תשתיות חיוניות לבית-השיטה. אנו ממתינים עתה לקבלת האישור.

* בימים אלה מכינים במועצה האזורית תוכנית שילוט וסימון תחבורתי בחצר. עם סיום התכנון ע"י משרד תכנון חיצוני, יוגש הנושא לתקצוב וביצוע.

* בימים אלה נמצאות העבודות לבניית מגרש קט-רגל, שיפוץ מגרש הטניס והפיכתו למגרש טניס/כדורסל משולב. הביצוע - במסגרת תקציבי מפעל הפיס והמועצה, ובפיקוחם.

* בשכונה הקהילתית מתחילים לבצע את הנוי הסביבתי באזורים א' וב', במסגרת התחייבות יזם התשתיות. כחלק מהעבודות המתבצעות בשכונה, יעשה גם פיקוח שלי על הקבלנים, כדי

מתשרי עד תשרי - 3 שנים לאתר

העצמאות, יום הזיכרון, יום השואה ועוד. באגף ההיסטוריה מוצגת תקופת המעיין, הפילוג, עצמאות וביטחון, דמוגרפיה, טיולים, ארכיאולוגיה ועוד. מקום נרחב הקדשנו לאמנינו ויוצרנו הרבים, וכן לממלאי תפקידים ציבוריים במוסדות העם והמדינה. כ-40 אומנים ויוצרים נסקרו. בפרק מיוחד ריכזנו את שמות הפעילים בתנועה ובמדינה, מאז ועד היום.

גם אירועים עכשוויים מועלים לאתר, כגון - גלעד שליט, השריפה בכרמל, חנוכת כבישים וכיכרות, ההרחבה, אירועי תרבות באזור, והמלצות על קישורים ואתרים מעניינים. כמו-כן, ניתן לצפות יום-יום ב'טלמשק', ובקידום העסקים הקטנים בקהילה.

אתר 'בית-השיטה' הוא גשר הכרחי וחשוב בין העבר להווה ולעתיד. הוא מקרב את תושבינו וממשיכינו, המצטרפים החדשים, לאנשי המקום ומורשתם. ידוע שמי שלא מכיר את עברו, לא יכול לבנות את עתידו. האתר גדוש חומר מרתק, ומזמין אותכם לגלוש ולהתאהב. חג שמח לכל אנשי בית-השיטה!

בשם הצוות: חגי ב.ג.

אתר האינטרנט 'בית-השיטה' נפתח בכ"ה בתשרי, 2008, במלאת 80 שנה לקיבוץ. הייתה זו מתנה, שמומנה ע"י "אסם בית-השיטה", ולוותה בחששות רבים, בגיבוש הקונספט, ובהרכבת צוות פעיל. היום, 3 שנים אחרי, ניתן להתבונן קדימה בגאווה: האתר חי ונושם. הוא מכיל מאות צילומים, עשרות פרקים המגוללים את עולמם של המייסדים, ומאות קישורים אל חיינו היום.

האתר הוקם במהירות שיא של 4 חודשים בלבד, ומאז הוא מתרחב בהתמדה. חודשים רבים של איסוף ותיעוד נדרשו כדי לתת ביטוי הולם לגודל ולעומק המעשה והיצירה ששמה בית-השיטה. באתר מבקרים כ-3,000 גולשים בחודש, המדפדפים ב-15,000 דפים שונים. הדפים הנצפים ביותר הם פרקי הזיכרון והחג. אגף 'היזכור', שעוצב ע"י 'סטודיו פרח', מכיל פרקי-חיים של 500 נופלים ונפטרים, צילומיהם, מפת בית העלמין, ומנגנון חיפוש ואיתור משוכלל.

בפרקי החג והמועד ניתן לסקור את יום כיפור (כולל 'ונתנה תוקף'), פורים, פסח, שבועות, חג המשק, ט"ו בשבט, יום

פִּינֵת חֲמִצָּה: זְרִיכַת הַשְּׁחִייה

טלילה ירובעם-גל

אחת מהנאות הקיץ החם שלנו היא - הרחצה בבריכת השחייה. המים צלולים בצבע טורקיז, מזמינים לבוא להיכנס ולשחות. יש גם מפגש חברתי, החלפת דעות ומתכונים חדשים. כמה רגעי שלוה והנאה לנפש ולגוף. השנה זכינו במציל נחמד, **עופר** - שמו, שידו בכול, לא נח לרגע: קוצר את הדשא, מנקה מסביב, צובע את עמודי ההצללה ומחפש כל הזמן איך ליפות את השטח. ובתוך הבריכה - הברזלים מבריקים, פשוט כיף! חבל רק שהעונה כל-כך קצרה. אבל, העיקר שזכינו!

נאמר מילות תודה **לאלעזר בהיר**, ששיתף פעולה עם המציל, ויחד גרמו לנו הנאה מרובה. לעופר - תודה גדולה והערכה על ששיפר את פני המקום. כל הכבוד. אני כבר מחכה לעונה הבאה...

מֵצֵאתִי כֵּאֵן הַרְבֵּה זָיִל

רות אילן-פורת

עליתי ארצה ב-1945 בספינה הראשונה שהפליגה מצרפת לישראל. רציתי להשתתף בהקמת הבית ליהודים, לקלוט עלייה. הייתי פליטה, פעילה בעלייה בי. עלה בידי ללוות את קיבוץ **עין-דור** מיום היווסדו, עד לעלייתו על הקרקע, כקולקטיב טהור. רק בשנת 1975 הצטרפתי לבית-השיטה, שבאותם הימים סבלה משכול ואבל כבד. הקיבוץ היה אז קולקטיב אמיתי. וכאן מצאתי חבר לחיים בדמותו של **חנן פורת** ז"ל. עבדתי בסיפוק רב בכל מקום בו יכולתי לתרום. בשנים אלה עסקתי יותר מתמיד בכתיבת ספרי ילדים ובציור. אך מצבו הכלכלי של המשק הלך והחמיר, ואז בא המהפך: העול נפל על הנשים: בישול, ניקיון, כביסה, גידול ילדים, לצד עבודה במשק.

בזקנתי מצאתי בכל-זאת הרבה טוב: פינות-חן בתוך המשק, סביבה נעימה, אמירת 'שלום' בשבילי הקיבוץ עם חיוך. אני מודה לחברה שלנו, שקיבלה אותי בחביבות כשווה בין שווים, ומאחלת לה המשך תחייה כלכלית-תרבותית. חג שמח!!

ברוך שובך,
גלעד שליט

מזל טוב
לחיים ריגלר והדס
לנישואיכם
למלכה ושאל ריגלר
ברכות חמות לכל המשפחה

מזל טוב
ללידיה סיפלוביץ
להולדת הנכדה
בת לשירה ורן
זר ברכות לכל המשפחה

מזל טוב
לניצן ושרית האריס
להולדת הבת - עפרי
לסבים **אלה ולארי**
ולכל המשפחה
ברכות לבביות

מזל טוב
לאבנר ושירה
לנישואיכם
לנעמי ויוחנן אורן
לסבתא-רבא **חנה אורן**
ולכל המשפחה ברכות ואיחולים

מזל טוב
לפאני בונה
להולדת הנין
בן לז' סקל

מזל טוב
ליפעת ואורי גוריון
לנישואיכם
לרחלי ומשה מאירי
ולכל המשפחה זר ברכות לבביות

מזל טוב
למירי ועופר גולן
להולדת הבן
ולבני המשפחה
שפע ברכות

מזל טוב
לאייל וגל שפר
להולדת הבן - יהב
לסבים **חמדה וניר**
ולכל המשפחה
שפע ברכות לבביות

מזל טוב
לסבים דפנה ודורון פורת
להולדת הנכד - עפרי
בן לרוני ואמנון בבולטימור
צרור ברכות לכל המשפחה

מזל טוב
לרות אילן-פורת
להולדת הנינה באמריקה
ברכות ואיחולים

מזל טוב
לליאת ומיכה גלעד
להולדת אבישג
ברכות חמות
לכל בני המשפחה

מזל טוב
ליונתן ושחר
לנישואיכם
ליהודית ואלברטו רויטמן
ברכות ואיחולים

"הפרה במגרש החנייה - גישת זן להתגברות על כעס"

(הוצאת 'אגם'),

וכתבו אותו

לאונרד שף, עורך-דין ובודיהיסט אמריקאי וסוזן אדמיסטון, זן-בודיהיסטית אמריקאית ועיתונאית בניו-יורק טיימס ואחרים. בספר הזה, הרצוף בסיפורי זן מקסימים, מלמדים שף ואדמיסטון את הקוראים עקרונות זן פשוטים (וכן תרגילים אפקטיביים), שבסיועם ניתן להמיר את הכעסים שלנו בשלווה וברוגע.

מכל השפע הזה בחרתי להדגים את רוחו של הספר באמצעות משל הזן המודרני, שממנו נגזר שמו: "אתה מגיע לפתיחת קניון חדש בקצה העיר. אתה מסתובב עשר דקות בחיפוש אחר מקום חנייה, עד שלבסוף אתה רואה ממש לפניך מכונית יוצאת מחנייה. אתה מפעיל את איתות הפנייה וממתין למכונית, תוך שהיא יוצאת בנסיעה לאחור. פתאום מגיח ג'יפ מהכיוון הנגדי ומשתחל ישר לחנייה שהתפנתה. ואם לא די בכך, כשאתה צופר, הנהג יוצא החוצה, צוחק לך בפרצוף ומשלח לעברך תנועה מגונה. האם אתה כועס?

עכשיו שנה את התרחיש רק במקצת: במקום נהג הג'יפ המחוצף, מגיעה פרה מהכיוון הנגדי ומתקמת לה בנחת בחנייה שהתפנתה. כשאתה צופר, היא מרימה את מבטה וגועה לעברך מוורו ממושך, אך אינה משה ממקומה. האם אתה כועס? ובמילים פשוטות: כועס או לא - הכול תלוי בך, ולא משנה מי הפרה שתקועה לך על הדרך.

הנה סיפור אמיתי, שכבר שנים מצחיק אותי בכל פעם מחדש. גיבורת הסיפור היא חברה שלי, שלאחרונה חגגה יומולדת חמישים. האירוע (הבלתי נשכח, כפי שתיווכחו בהמשך) התרחש לפני כעשרים וחמש שנה, בזמן הריונה עם בנה בכורה, ולהלן פרטיו: בהיותה בחודש השישי ניטשה מריבה עזה בינה לבין בעלה (הם עדיין ביחד ובאושר) והוא, שיודע לכעוס (עד היום) כמעט ולא דיבר איתה עד לרגע הלידה. ברוגז, ברוגז, לעולם. כאמור, מאז חלפו שנים רבות, אך הואיל והזמן לא ריפא את הפצע ניסתה חברתי להשכיח אותו באמצעות אינספור שיטות - החל מדמיון מודרך דרך דרמה יוצרת וציור אינטואיטיבי ועד רייקי ונגזרותיו, ומה לא. וכך עד היום. הילד כבר בן עשרים וארבע, והיא עדיין חוזרת ומציפה את האירוע ההיסטורי (כל פעם בטכניקה שונה) מזילה שוב ושוב דמעות כמים, מרגישה הקלה מקומית וחוזר חלילה. וכאן מתבקשת השאלה, מדוע אין היא מצליחה למחות את זכר הכעס? למרות הטיפולים, או בגללם?

אני מאמינה, שהתשובה השנייה היא הנכונה. תמיד סברתי, שההתרפקות על המחצית הריקה של הכוס משאירה אותנו בדיוק שם - כלומר בריק, באין ובחסר, ועתה קיבלתי סיוע בדמות ספר חדש, שמסביר ומלמד בדרך חכמה איך להימנע מכעס. כל כעס. שמו של הספר הוא "הפרה במגרש החניה - גישת זן להתגברות על כעס"

אירועי חג המשק

חג הקיבוץ : אל שמחת ההווה והעתיד

יום ה', שמחת תורה, כ"ב בתשרי, 20.10.11 על דשא המר"חב.

* בשעה 16.00 – יציאה בקבוצות צבעוניות, בהנחיית רכזי הקבוצות, אל תחנות העבר של בית-השיטה. כל קבוצה תבקר בשלוש תחנות, ובכל מקום תשמע מסיפורי מקום, סודות ואירועים שהתרחשו בו בעבר...

* בשעה 17.30 - הקבוצות חוזרות לדשא, לטקס חגיגי, ובו ברכות, שירי ופזמוני בית-השיטה, הופעות קצרות של הקבוצות, וארוחה משותפת שתוכן מראש על-ידי הקבוצה.

חג שמח!

מה קורה?

@ **בצעדת המיליון** של מחאת הצדק החברתי בעפולה השתתפו רבים מחברינו. @ **אוהד רודד** ונגניו העניק לנו חוויה תרבותית מרגשת במר"חב. קונצרט שני יתקיים בחוה"מ פסח. רוב תודות לאוהד על ההנאה הצרופה.

@ **יישר כוח לאחמד שיבלי**, על קבלת תעודת עובד מצטיין מטעם עמותת 'גיל עוז'. אחמד עובד ב'בית הפז' כבר למעלה מ-13 שנים באהבה ובמסירות אין-קץ. מאחלים לו ולחבריו עוד המשך שנים טובות אצלנו. המסיבה התקיימה באולם אצולת העמק בית-שאן בנוכחות יו"ר העמותה, המשפחות והצוותים הסיעודיים.

@ זו השנה ה-21 **שעזריה** מלמד בטכניון סטודנטים לארכיטקטורה. יישר כוח!

@ **מיפקד פתיחת שנת הלימודים** נערך ב-31.9 על משטח 'הגורן'. 23 ילדי כיתה א' נשאו על כתפיהם החסונות של בני י"ב, קב' 'כרמל', לעיני קהל רב שמחא כפיים בהתרגשות. (ר' רשימה נפרדת). קבוצת 'כרמל' העבירה את דגל חבה"י לכיתה י"ב הצעירה, למשמרת.

@ קבוצת הנערים מאורוגוואי סיימה את שהותה אצלנו במסגרת פרויקט 'מסע בעמקי באחריותם של **רותי ויונתן דננברג**. במקומם הגיעה קבוצה חדשה שתעבוד בקיבוץ ותלמד על חיי הקיבוץ.

@ לקראת הבחירות במפלגה הרצתה במר"חב ח"כ **שלי יחימוביץ'**, שנבחרה בהמשך לראש מפלגת העבודה. אגב, אחוז ההצבעה בבית השיטה היה הגבוה ביותר בתנועה הקיבוצית.

מה קורה?

- המשך מעמוד קודם -

@ **טקס קבלת חג התקיים** השנה בפינת- החי, בארגון של **לילך שטיין**, **טלי יוחנן** ו**סמדר המאירי**. באו לקבל את החג כ-100 איש. אחריו הרימו כוסית בארוחות משפחתיות חגיגיות, כל אחד בביתו.

@ **טקס יום כיפור** נערך בחדר-האוכל, כשחלקו הראשון הוקדש - ליום הכיפורים, וחלקו השני - לאזכרת נשמות שבעת חברינו שהלכו לעולמם בתשע"א. הפיוט '**ונתנו תוקף**' הושר בצוותא, שהעניק גוון שונה ומיוחד ליצירה.

@ המשכו של הערב היה במר"ח במסגרת 'ערבי פנינה', תחת הכותרת יום הכיפורים שלי.

@ את השחרית המסורתית הגישה **יהודית פלד**, והשנה - על המשוררת לאה גולדברג. המר"ח היה מלא מפה לפה.

@ '**שיטים**' הבא ייצא באינטרנט בחודש דצמבר. תודה לאלה שתרמו ליומן, ולאלה שהעבירו לנו הצעות לשיפור. קריאה נעימה וחג שמח!

תנחומים

לשמעון שובל

ולמשפחה במות האב

יצחק הרשקוביץ

שנפטר בשיבה טובה בגיל 101

ונקבר בבית-העלמין שלנו

'שיטים' חג המשק בית-השיטה

כ"א בתשרי, תשע"ב, 19.10.11

גיליון מס' 2793

עיצוב ועריכה: אפרת שלם

מערכת: סמדר גלבע, ניצה וינקלר,

עפרית אקרמן, עמית הגלעדי, ג'קי לבן.

הגהה: נטע גלבע, דינה אסף, ענת ענתבי

דפוס להב, חצור הגלילית

@ **תנועת הישוב**: נכנסו **אמיר וסרמן**, **מיכאל וסם עמר** ו-3 ילדיהם, **אורן ומרגלית פלג** ובתם ועוד. יצאו: **הדר גלר**, **שי סקל**. **רומן וענבר גילר** ירדו מההרחבה לתחום הקו הכחול.

@ **זלית ורותם רבינוביץ'** וילדיהם נטע ועדי נסעו לשוודיה בעקבות עבודתו של רותם בחברת 'דלבל'. נאחל להם שהייה נעימה בחברת השוודים, וחזרה הביתה בתום התקופה.

@ בשעה טובה עבר צוות בית התוכנה בהנהלת **אורי כרמי** למשכנו החדש במחסן התאים לשעבר. המקום שופץ והותאם לצרכי העובדים, כ-15 במספר, ומחכה לקבלת מכרז גדול.

@ **אמיר וסרמן**, בן חפציבה, בעל ניסיון הדרכה עשיר, נכנס להדריך את בני המזח"ט. נאחל לו הצלחה!!

@ באולם התחתי מתארגן חוג לריקודי 'זומבה' בהדרכת **ליסה אהוביה**, ובמקלט המוסיקה 'מקהלה עליזה' בהדרכת **אלה האריס**. מוזמנים ליהנות.

@ לפני החגים נערך על דשא אולם הספורט **יריד דוכנים** (כ-20 במספר). בהמשך התקיימו ירידים קטנים במקומות שונים בקיבוץ, תוצרת כחול לבן-בית-השיטה, וגם תוצרת חוץ. ארגנו את היריד: **אילנית אפריים ויונתן דננברד**. תודה רבה למשקיעים.

@ הרמת כוסית לכבוד השנה החדשה נערכה **במכון החגים** בהשתתפות אנשי 'המחנות העולים' הצעירים, היפים והמוכשרים.

**מסיימי י"ב: חלקם יוצאים לשנת שירות,
וחלקם עומדים להתגייס לצה"ל.**

צילמה: כרמית אונר

יאלדינו הזכעוירים להחאלו השנה את כיתה א'

צילמה: כרמית אונר

